

הגגים

א.

שרש הנשמה נטוע במקור האלקי שבעולם-הבא
וענפיה מסתעפים בגוף האדם ובנפשו בעולם-הזה.
כשרשיה כן ענפיה.
בעלות הנשמה למנוחת עדן
ובינקה מן הקדושה,
מניבים ענפיה פירות חיים המשיבים נפש אדם לחברו.
ואהבת אדם לבוראו.
בתעות שרש הנשמה בין סדקי עולמות נצח
ללא מציאת תיקונה,
גדלים פירותיה בוסר על פני האדמה.
עד בא נצח-תיקונה בעליונים
להתאחד עם שלימות הויתה בתחתונים
בתפלה היותר זכה
ובצורה היותר נעלה של פנית האדם אל בוראו.
אז נענית הנפש למקור משיכתה הנצחי,
דרך גזע — הבריאה כולה החי והתוסס,
השואב אורו מן הצמרות ומימיו מן השרש.

ב.

הוית החטא בעם ישראל שוכנת מפאת קדושתו,
ומימדיו של החטא אך מצטמצמים עם התרחב מימד הקדושה.
תשובה תפלה וצדקה מעבירין את רע הגזירה
מן הפתח הגס, הבהמי, החמור
אל הפתח העדין, האנושי, האצור ברוח ובאצל העליון,
שם היא רובצת בטח
במשלנו בה מפאת תשוקתה,
כמשל הים באיים, כמשל ה' בגויים.

ג.

בחירתו האישית של האדם במערכת האלקית
 היא מתוכו ומעבר לו.
 כדם הזורם אל הלב במערכת החיים.
 מתוכו — דרך כלי גופו. ובכך היא שיכת לו.
 זה הדם.
 מעבר לו — דרך הנצח. שייכת למערכת האלקית.
 אלו החיים.
 מה בורידי כי אם החפש לחיות
 כי אם ברירת החיים עצמם:
 א. ברירת השיך לי, החולפת.
 ב. ברירת האיננו שיך לי, הנצחית.
 הוית הבחירה האישית — המזוג בין השנים.

ד.

עבותות האדם לאהבה,
 האהבה ליראה,
 היראה לחכמה,
 החכמה לבריאה,
 הבריאה לנצחי העליון,
 אליו הא שואפת,
 אותו ממלאת,
 ממנו יונקת,
 מתוכו מתגלית,
 חתומות כולן במעגל נסי
 בעבותות חיי-חלוף-האדם
 לשרשי נצחיות מקורם.
 עבותות נשמה.